

mere end uretfærdig for Hustruen. Thi hvis hun nu udfylder sin Mission som Moder for Børnene og Husmoder i Hjemmet og af Hensyn til Børnene i Hjemmet ikke kan forlade dem for at udnytte sin Erhvervs-evne, og Loven saa hjemler Manden Ret til at faa hende sat i Bidrag til Børnene, favoriserer den den Kvinde, som forlader Børnene og Hjemmet for at skabe sig Selverhverv og ikke saaledes som den anden passer dem, paa Bekostning af den Moder, der bliver hjemme og opdrager Børnene bedst muligt.

Det tredie store, meget omdebatterede Spørgsmaal er Spørgsmaalet om Forældremyndigheden. Her hilser jeg den Bestemmelse Velkommen, at Forældrene nu i Fællesskab skal udøve Forældremagten, men vel at mærke saaledes, at ikke Faderen som nu har det juridisk afgørende Ord i Tilfælde af Uenighed mellem Forældrene om Børnenes Tarv. Som Forholdene nu er, maa man med Kendskab til den Højesteretsdom, den ærede Ordfører for Venstre omtalte, sige, at de er ganske fortvivlende, thi de giver Faderen uindskrænket Myndighed over Børnene i Tilfælde af Uenighed mellem Forældrene. Man har altsaa ikke anset det for retfærdigt, at Faderen udelukkende havde det juridisk afgørende Ord og den uindskrænkede Myndighed over Børnene. Lige saa urigtigt har man selvfølgelig fundet, det vilde være at give Moderen en tilsvarende Ret. Man har maattet søge en Mellemvej og har gjort sig hæderlige Bestræbelser indenfor Kommissionen for at finde en saadan. Man er da endt med at foreslaa, at en Opmand, nemlig Overøvrigheden, skulde bedømme Forholdet mellem Forældrene i Tilfælde af Uenighed om Børnenes Opdragelse og Tarv. Der har ude omkring i Befolkningen været rejst stor Agitation og Diskussion om dette Spørgsmaal, men jeg tror egentlig ikke, at denne væsentlig er ført paa Grundlag af, at man ansaa det for uretfærdigt, at Moderen fik lige saa megen Indflydelse, lige saa meget at skulle have sagt over Børnene som Faderen. Man har vist nærmest haft Modvillie mod den Opmand, der er foreslaaet, nemlig Overøvrigheden. Med min Kritik af Øvrigheden in mente kan jeg heller ikke sige andet end, at Overøvrigheden i og for sig ikke tiltaler mig saa forfærdelig meget. Det vil føre til Politirapporterne om igen, og det vil maaske ikke være saa heldigt i det lange Løb. Men det er jo heller ikke de gode, lykkelige, harmoniske Ægteskaber eller de jævnt gode Ægteskaber, der vil faa Brug for Øvrigheden. Det er kun de Ægte-

skaber, der er daarlige og i Virkeligheden er saa langt nede, at der i og for sig lige saa godt kunde tages Separation eller Skilsmisse. Jeg skal da ogsaa være lydhør overfor ethvert Forslag, der kommer frem indenfor Udvalget, som kunde sikre Moderen først og fremmest Retten til Samliv med hendes Børn og dernæst kunde sikre hendes Ret til at bestemme over Børnenes Opdragelse i Fremtiden i Relation til, hvem der havde den økonomiske eller væsentligste økonomiske Ydeevne indenfor Ægteskabet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Formueforholdet mellem Ægtefællerne staa jeg i og for sig paa det Standpunkt, vi nu har: Formuefællesskab som almindeligt Grundlag. Men der er den samme Skavank ved denne Ordning som med Hensyn til Forældremyndigheden, at Manden faktisk har Eneraadighed. Den Skavank undgaar vi ved det foreliggende Forslag, idet Ægtefællen faar Raadighed over det, han eller hun har indført i Ægteskabet, og derfor anser jeg den foreslaaede Regel for yderst acceptabel. Jeg tror imidlertid, at §§ 67 og 68 ikke vil gøre den tilsigtede Gavn. Jeg sympatiserer i og for sig med Tendensen i de to Paragraffer, nemlig at sikre den ene Ægtefælle Tag over Hovedet og det fornødne Indbo og Husinventar. Men Ordningen har sine Vrangsider og vil maaske ikke føre til det, man havde ventet af Paragrafferne. Naar jeg tager et Eksempel til Belysning af § 67, ser man lettere, hvad jeg mener. En Mand ønsker at sælge den Ejendom, han har i Gifteeje, og hvori Hustruen har Gifteret, og hvori Ægtefællerne har deres fælles Bopæl. Hustruen sætter sig imod det, har maaske slet ikke Forstaaelse af, hvad der staar paa Spil for Manden. Han er muligvis paa Fallittens Rand og har maaske under Højkonjunkturer faaet et godt Tilbud, hvorved han kan undgaa Fallitten. Men gaar Sagen til Overøvrigheden, for at den fornødne Sanktion kan erhverves, gaar der saa megen Tid, at den gode Chance, det gode Tilbud maaske forsvinder. Eller jeg skal nævne et andet Tilfælde til Belysning af § 68, hvori der staar, at Manden eller Hustruen ikke maa pantsætte eller sælge Løsøre, der tjener til det fælles Behov, og hvori den anden Ægtefælle har Gifteret. Det lader Vej aaben for, at Kreditorerne, naar Manden eller Hustruen har stiftet Gæld, kan gøre Eksekution i Indboet. Jeg ser godt, at der er en rigtig Tendens i begge Paragraffer; men jeg tror ikke, de vil føre til det, man har ventet. Tværtimod tror jeg, at de vil føre til det, der for Kvinderne ikke er det gavn-